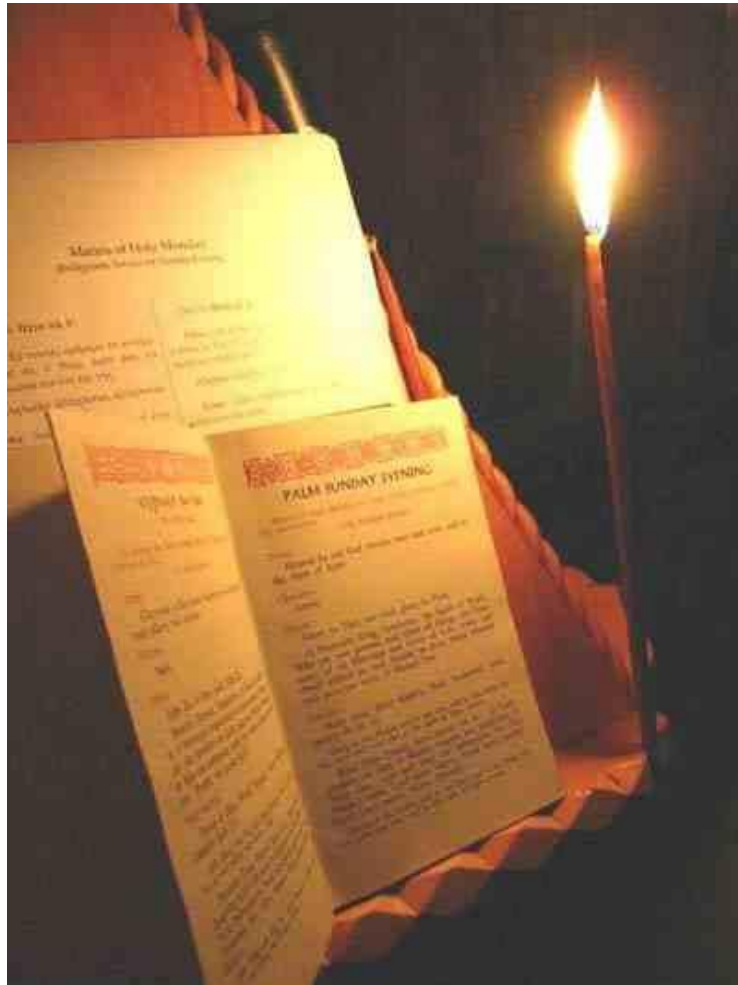

Τῆς χαρμολύπης τὰ φωτοποιά εἰσόδια

ἢ, Μεγάλη Σαρακοστή καὶ πάλι....

*«...διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, σοῦ Σωτῆρ καὶ Θεέ μου, δι' οὗ ἡμᾶς
ὀχύρωσον, τὴν Νηστείαν πληρῶσαι, ἀγνοπρεπῶς, καὶ τὴν θεῖαν Ἐγερσιν
προσκυνῆσαι, τὸ Πάσχα τὸ σωτήριο, σὲ Τεκούσης πρεσβεΐαις».*

Ὡραία Πύλη τὸ ἀποψινὸ τὸ ἀπόβραδο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, μὲ τὸν πρῶτο Κατανυκτικὸ Ἑσπερινό- τὸν ἐπονομαζόμενο τῆς Συγχωρήσεως-, ποὺ μᾶς εἰσάγει στὴ Μεγάλη Σαρακοστή καὶ μᾶς ὑψώνει σὲ οὐρανίους θαλάμους, σιμὰ στὶς Ἀγγελικὲς Δυνάμεις. Γιατὶ οἱ εὐκατανυκτες καὶ θεοφιλῶς βαπτισμένες μέσα σὲ γνόφο μεταφυσικοῦ ρίγους ἱεροπρεπεῖς ἀκολουθίες οὐρανώνουν ἑξαπαντος τὸ τοπίο γύρω μας καὶ φροντίζουν νὰ παραμερίζουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τὰ ὅσα ἐμπόδια, ὥστε νὰ βιώνεται μὲ εὐπρέπεια καὶ εὐλάβεια ἡ Παρουσία Του. Παρουσία ποὺ τὴν ἀναζητοῦμε, τὴν ἐπαιτοῦμε, ἀλλὰ καὶ μὲ

ταπεινόφρονα συναίσθηση τὴν ἀπαιτοῦμε κράζοντας προ-κείμενοι ἀπέναντί Του-τοῦ θυσιαστηρίου Του δηλαδή, ἀπέναντι: «Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τοῦ παιδός Σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπακουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύτρωσαι αὐτήν».

Ἄν ἡ θλίψη, αὐτὸ τὸ καθημερινὸ φίλημα τοῦ κόσμου τούτου στὶς ψυχές μας, εἶναι ἀναπόφευκτη, ὥστόσο εἴμαστε σίγουροι πὼς ὁ ἱεσὶς λόγος μας «ταχὺ ἐπακουσόν μου», θὰ εἰσακουστεῖ καὶ θὰ ὀχυρωθεῖ τὸ εἶναι μας, καθὼς ἐτοιμαζόμαστε «ἀγνοπρεπῶς» νὰ εἰσέλθουμε στὸ «στάδιον τῶν ἀρετῶν (ποὺ ἤδη) ἡνέωκται», ὥστε «τὴν Νηστείαν πληρῶσαι».

Κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ βραδυά, ποὺ συνορεύει μεταξὺ δύο κορυφαίων γεγονότων, τῆς ζοφερᾶς ἀναμνήσεως τῆς ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐξώσεως τοῦ Προπάτορός μας Ἀδὰμ καὶ τῆς ἀπαρχῆς μιᾶς νέας προσπάθειας, ὥστε τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες πάλι νὰ καταστοῦμε, κάθε χρόνο, λοιπόν, στεκόμαστε στὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ ναοῦ, ποὺ εἰκονίζει τὸ κέντρο τοῦ Κόσμου καὶ Τὸν ἱκετεύουμε: «Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ Πρόσωπόν Σου...».

Αἰῶνες τώρα ἀκούγεται αὐτὸς ὁ ὕμνος εἰπωμένος ἀπὸ τοὺς προπάτορές μας, τοὺς πατέρες μας, ἀπὸ μᾶς. Ὑμνος ποὺ συμπυκνώνει ὅλο τὸ ἀνθρωπολογικὸ περιεχόμενο τοῦ «σταδίου τῶν ἀρετῶν ποὺ ἡνέωκται» καὶ τὴν ἐπιθυμία τῶν βουλομένων ἀθλῆσαι «δι’ ἐγκρατείας πολλῆς», νὰ κατορθώσουν ἓνα πράγμα: Ν’ ἀκούσουν ἐκεῖνο τὸ πολὺ σημαντικὸ καὶ μὲ αἰσιοδοξία μεγάλη εἰπωμένο. Τό, «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου εἰσέλθῃτε εἰς τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν...» (Μτθ. 25, 34)

Ἐγκρατείας ὁ καιρὸς, λοιπόν.. Μὲ τὴ συνοδεία τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συνειδητῆς Μυστηριακῆς βιοτῆς. Ἐγκρατείας ὁ καιρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφῆς. Δὲ νομίζουμε;

«Κύριε, δι’ αὐτῆς [τῆς ἐγκρατείας δηλ.] ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος». Ἀμήν

Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς 2015

π. Κων. Ν. Καλλιανός